

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. Moniky Chaloupkové v právní věci **žalobce: JiNo s.r.o., Zámecká 17, 530 02 Pardubice, DIČ: CZ25924222**, zastoupeného: UNTAX, s.r.o., daňový poradce, U Továren 256/14, 102 00 Praha 10, proti **žalovanému: Celní úřad v Pardubicích, Palackého 2659, 530 02 Pardubice**, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, tj. žalovaného celního úřadu v Pardubicích, domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tj. aby žalovaný rozhodnutím podle tohoto ustanovení zákona o spotřebních daních osvobodil zničené lihové tekutiny od spotřební daně do 10ti dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21.9.2012 uvedl, že dne 5.6.2012 byl doručen podnět daňového dlužníka na ochranu před nečinností žalovaného podle ustanovení § 38 odst.

1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „daňový řád“), podle něhož se žalobce domáhal toho, aby nadřízený správce daně neprodleně uložil žalovanému vydat rozhodnutí, kterým budou vybrané výrobky podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v platném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“), osvobozeny od daně z lihu. Uvedený podnět byl postoupen nadřízenému správci daně ve vztahu k žalovanému, který reagoval na tento podnět žalobce tak, že vydal rozhodnutí o zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Dále žalovaný uvedl ve svém vyjádření důvody, které vedly žalovaného k vydání tohoto rozhodnutí o zastavení řízení. Podle názoru žalovaného byl ve věci tak zvolen procesní postup, který je zcela v souladu s daňovým řádem i se zákonem o spotřebních daních a umožňuje žalobci uplatnit opravné prostředky proti tomuto rozhodnutí řádného procesu, jak ostatně již podaných odvoláním i učinil. Žalobce v podstatě ani v žalobě neuvádí, jakým jiným procesním aktem mělo být, podle něho, jeho podání ve věci uplatnění osvobození od spotřební daně z lihu vyřízeno, když žalobce pouze trvá na vydání rozhodnutí o osvobození od spotřební daně z lihu. Dle názoru žalovaného podaným odvoláním proti zmíněnému rozhodnutí o zastavení řízení využil žalobce jako daňový dlužník právního prostředku ochrany, který mu daňový řád poskytuje, což samo o sobě popírá údajnou nečinnost celního úřadu. V rámci odvolacího řízení žalovaný toto odvolání dne 29.8.2012 postoupil odvolacímu orgánu k vyřízení, tedy probíhá standardní zákonný postup v dané věci. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Žalobce v replice uvedl, že žalovaný byl ve věci nečinným, když reagoval na žádost žalobce na uplatnění osvobození od spotřební daně z lihu, obsažené v jeho písemnosti ze dne 2.3.2012, nikoliv rozhodnutím, ale neformálním přípisem. Rozhodnutí o zastavení řízení, kterým si žalobce stěžoval na postup žalovaného, je ryze účelovou snahou žalovaného zabránit žalobkyni v projednání věci samé, tedy vydání rozhodnutí o osvobození od spotřební daně. Dále ve své replice uvedl svůj věcný výklad k problematice otázky spotřební daně vztahující se k dané věci, včetně právního výkladu ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních.

Ze správního spisu a ze soudního spisu vyloučily následující rozhodné skutečnosti:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 23.7.2004, č.j. 2568-16/04/0663-31 zajistil vybrané výrobky – líh, nacházející se v areálu lihovaru Hrobice čp. 53, Staré Hradiště u Pardubic, kdy vlastníkem areálu lihovaru byl žalobce. Poté žalovaný rozhodnutím ze dne 10.6.2006 č.j. 4667/06-0663-021 rozhodl o zabránění těchto zajištěných vybraných výrobků do majetku státu, dne 18.11.2011 byly tyto vybrané výrobky zničeny. Žalovanému bylo dne 6.3.2012 doručeno podání žalobce ze dne 2.3.2012. Z tohoto podání a v podstatě ze shodného tvrzení jak žalobce, tak i žalovaného, vyplývá, že v tomto podání byla i žádost žalobce jako daňového dlužníka na uplatnění osvobození od spotřební daně podle § 71 zákona o spotřebních daních z lihu původně zajištěného rozhodnutím žalovaného (viz výše). Žalovaný reagoval na toto podání sdělením ze dne 15.3.2012, č.j. 3883-2/2012-066300-021, v němž uvedl důvody, ze kterých nelze této žádosti vyhovět (podle tvrzení žalovaného byl předmětný líh celními orgány zlikvidován v důsledku nezákonného jednání daňového dlužníka – zjištěné nezákonné skladování lihu v areálu lihovaru v Hrobicích v roce 2004, u kterého nebylo prokázáno zdanění ani oprávněné nabytí za ceny bez spotřební daně). Žalobce poté postupoval podle

ustanovení § 38 odst. 1 písm. c) daňového řádu, když dne 5.6.2012 zaslal žalovanému podání, kterým se domáhal, aby nadřízený správce daně uložil celnímu úřadu neprodleně vydat rozhodnutí, kterým budou vybrané výrobky podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních od daně z lihu osvobozeny. Žalobce v tomto podání uvedl, že „legitimně očekával“, že celní úřad po zničení vybraných výrobků vydá podle tohoto ustanovení rozhodnutí, kterým zničené vybrané výrobky od daně z lihu osvobodí, neboť zničením vybraných výrobků měly být naplněny podmínky pro osvobození od spotřební daně podle citovaného ustanovení zákona o spotřebních daních. Žalovaný na tento podnět žalobce reagoval vydáním rozhodnutí ze dne 7.6.2012, č.j. 9322-2/2012-066300-021, kterým bylo podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu řízení zastaveno. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný rozhodl o již výše zmíněném podání žalobce, doručené žalovanému dne 6.3.2012, a jehož obsahem byla mimo jiné i žádost žalobce na uplatnění osvobození od spotřební daně podle výše citovaného ustanovení zákona o spotřebních daních. V tomto rozhodnutí žalovaný uvedl, co bylo předmětem rozhodování žalovaného správního orgánu, tedy výše zmíněná žádost žalobce, uvedl důvody, proč nemohl této žádosti vyhovět s uvedením podrobného výkladu ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních a uzavřel, že „nelze akceptovat požadavek daňového dlužníka na uplatnění osvobození od spotřební daně u zničených vybraných výrobků (pro jeho pozitivní vyřízení není vůbec zákonná opora – žádost o něco, čemu nelze vyhovět).“ Proto vyhodnotil uvedené podání žalobce, v němž ten žádal o zmíněné osvobození od spotřební daně, jako zjevně právně nepřipustné podání v bodu ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu a řízení podle tohoto ustanovení zastavil. Zároveň poučil žalobce o možnosti podat odvolání proti tomuto rozhodnutí s tím, že žalobce této možnosti využil, když proti tomuto rozhodnutí o zastavení řízení podal dne 21.8.2012 odvolání.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bez výsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, kterou určuje zvláštní zákon.

Jak vyplývá již z výše citovaných ustanovení platného právního předpisu týkající se dané žaloby, může soud ve správním soudnictví poskytnout ochranu proti nečinnosti správního orgánu, kdy správní orgán nevydává rozhodnutí ve správním řízení, ačkoliv mu tato povinnost vznikla, přičemž ten, kdo se domáhá poskytnutí této soudní ochrany, vyčerpal prostředky, jenž procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Je zcela nepochybné, že institut žaloby na ochranu proti nečinnosti nemůže nahrazovat jiné druhy soudních řízení, v nichž lze poskytnout soudní ochranu jinými právními prostředky. Takovým jiným druhem soudního řízení je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., když žalobce může požadovat v tomto

jiném soudním řízení, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pokud tedy správní orgán činil, čili vydal rozhodnutí ve správních řízeních, přičemž adresát tohoto rozhodnutí nesouhlasil s jeho obsahem, nemůže se domáhat poskytnutí soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu, když ten činný byl, přičemž za tuto činnost se považuje vydání správního rozhodnutí bez ohledu na to, zda tímto rozhodnutím je či není vyhověno požadavku účastníka správního řízení. Kdyby tomu tak nebylo, byl by institut žaloby proti rozhodnutí správního orgánu zcela zbytečný, když by účastník správního řízení, jenž byl v tomto řízení neúspěšný, mohl proti němu brojit žalobou na ochranu proti nečinnosti, v němž by se domáhal vydání jiného rozhodnutí, tj. rozhodnutí podle jeho přání a představ. Ostatně již Nejvyšší správní soud konstatoval, že „v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu není soud oprávněn zavázat správní orgán k vydání rozhodnutí o určitém obsahu, tj. určit, jak konkrétně má být správní orgán činný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2004, čj. 7 Afs 33/2003-80). Tím spíše nelze nutit správní orgán změnit druh rozhodnutí, tj. soud nemůže uložit správnímu orgánu povinnost k vydání jiného rozhodnutí, či k jeho doplnění, a to jiného rozhodnutí, jenž správní orgán již v řízení správním vydal.

Žalobce se tedy domáhá vydání toho rozhodnutí, které podle jeho představ byl povinen žalovaný vydat, tj. rozhodnout od osvobození od spotřební daně z lihu, když v podstatě nepřipouští, že by žalovaný mohl rozhodnout jinak. Ostatně to je zřejmé i z jeho repliky k vyjádření žalovaného, v němž věcně polemizuje s názorem žalovaného, týkajícího se výkladu ustanovení § 71 odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Žalobce však přehlédl, že soud v řízení na ochranu proti nečinnosti není oprávněn a ani povinen se takovou věcnou argumentací zabývat, neboť takový postup by byl v rozporu se smyslem a účelem platné právní úpravy týkající se institutů žalob na ochranu proti nečinnosti, přičemž touto věcnou argumentací je možné se zabývat pouze v řízení o žalobě proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného, přičemž žalobce má účinné právní prostředky pro svou obranu proti tomuto rozhodnutí (viz výše zmíněné odvolání, které žalobce využil, eventuálně i žaloba proti rozhodnutí odvolacího orgánu). Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalovaný nebyl nečinný v dané věci, když o výše uvedeném podání žalobce, která obsahovala žádost o osvobození od spotřební daně z lihu, rozhodl výše zmíněným rozhodnutím o zastavení řízení. Na tom nemění nic skutečnost, že žalovaný rozhodl tímto rozhodnutím až po podání podnětu k vydání rozhodnutí podle § 38 daňového řádu. Je sice faktem, že žalovaný reagoval nejdříve na výše uvedené podání žalobce, obsahující zmíněnou žádost, pouze sdělením, avšak tímto sdělením žalovaný svou činnost neukončil, ale ve věci vydal rozhodnutí. To sice není vydáno v souladu s požadavkem žalobce, tedy tímto rozhodnutím se žádosti žalobce nevyhovělo, avšak tato skutečnost sama o sobě bez dalšího neznamená, že žalovaný byl v řízení nečinný, když o žádosti rozhodl zmíněným rozhodnutím.

Žalobce tak není a nemůže být krácen tímto postupem žalovaného, když má účinné právní prostředky ke své obraně (podání odvolání, eventuálně žaloba proti rozhodnutí správního orgánu v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s.).

Soud proto musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 81 odst. 3 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl v řízení neúspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16.1.2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová